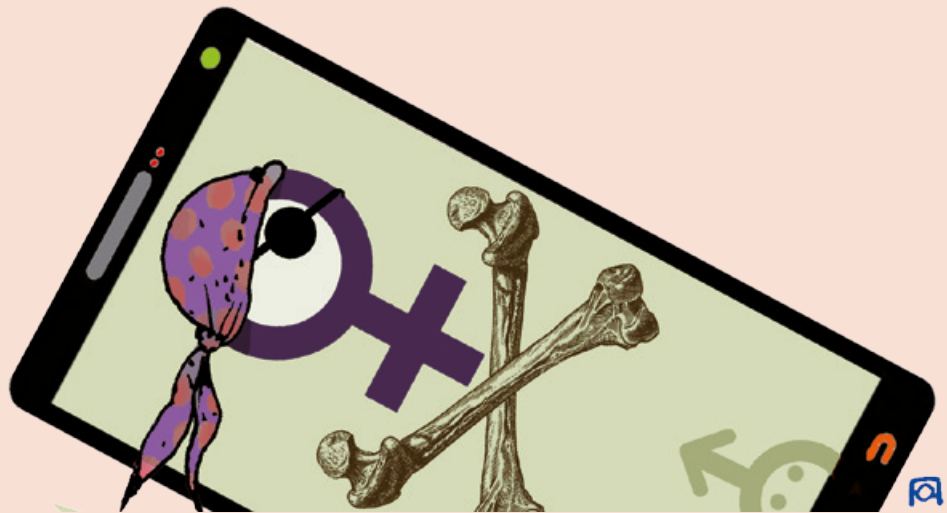

Diziplinatzen

SONIA GONZÁLEZ
IDAZLEA ETA ABAR

ANTTON OLARIAGA

- Telefonoa kotxean ahaztu zait.
- Hartu nirea.

Erretratu ona zegoen taberna hartan. Traste, oroigarri eta bestelako gomutapenen artean, buru-hezur bat FMLNren kapela jantzita; alboan, piraten ezpatak gurutzaturik. Edozein arima argazkilarik atera nahiko lukeen bodegoia.

- Joe, txo! Erretratuak atera bai, baina ez ukitu besterik!

Pare bat *app* momentu batetik bestera desagertuak ziren. Tirakada batez kendu nion telefonoa eskuetatik. Ez nintzen haserretu, haserreak kontu garrantzitsuetarako gorde behar direlako eta banekien nahi barik izan zela. Baina ez zidan graziazarik egin.

Ez omen zitzaion ondo iruditu alboko mahaian jesarrita zegoen morroiari. Ez dut gogoratzeko zein izan zen bota zuen lehenbiziko esaldia, inoren elkarrizketan sartzeko estreinako purrustada. Baina jakin badakit are grazia gutxiago egin zidatela segidan etorri ziren komentario eta sarramuska guztiek. Dei diezaiozun, geure artean eta elkarri ulertzeko, "Erronkoso jauna", adibidez.

Erronkosoren ustez, "emekiago" jokatu beharra nuen. Akaso irribarretxo xalo bat ere espero zuen. Eratsu, otzan

eta modutsu esan behar omen nion albo-ko gizonari esan beharrekoa, ezer esan behar banion, jakina. Baina Erronkosoren berbak ez zeuden bereziki niri zuzenduta; bere begiradek beste gizonaren adostasuna bilatzen zuten. Talde berekotzat, bere parekotzat, hartua zuen horren konplizitatea. Beste gizon hori diziplinatzea zen helburua, ni diziplinatzen ikas zezan. Baina gizon horrentzat diziplina baliodun bakarra birrajaso olinpikoa denez, garagardoan kontzentraturik jarraitu zuen. Lehen porrota.

Erronkosori muturra apurka okerragotzen ari zitzaion. Bigarren purrustadaren txanda: "*Marisabidilla*" deituta neskatok isilarazten diren bezala uste zuen, agian, isilarazi ahal direla baita oilotzen ez diren emakumeak ere. Konfiantza erakusten duten andrak harropuzkeriaz erruduntzea beste diziplinatze mota bat baino ez da. Norbaitek esan zuenez, autostimuaz erantzutea biderik zuzenena da pertsonak hutsune bihurtzeko.

Baina Erronkoso horretan saiatu den enegarrena denez, hala ibili zen, alferrikako ahaleginetan, harik eta autore bat parafraseatu nuen arte. "Hori matxista hutsa da!", erantzun zidan amorrante doinuaz. Hamaika ikusi eta entzunak nituela uste nuen nik, baina zenbakiak

bezala, zenbaiten badaezpadakokeria, antza, mugagabea da.

Espainiar kazetari batek duela gutxi artikulua batean azaldu bezala, matxismoak, bere ardurei ihes egiteko, errudundu egiten gaitu: emakumeok edo gehiegikerietan gabiltza edo zentsoreak gara. Eta mintzakidea, momentu hartara arte, nire balizko histeriak agerian jartzean zentratu bazen ere, heldu ei zitzaion zentsore papera egozteko momentua.

Ez dakit autore hori bereziki matxista den ala Erronkosok asmatu zuen beste interes batzuekin, baina ez dit bereziki inportatzen. Zentsuratu behar omen nuen, bera eta bere ekarpen guztia, eta, hortaz, nik ere esana nuena desesan. Aurreko milurtekoetako matxista guztien ekarpena kontuan hartuko ez bagenu, ez genuke izango ez historiari, ez zientziari, ez arteri, ez teknologiarik, tamalez. Hala-koak ezkutatu baino, erakutsi eta irakatsi beharko lirakeke, jakina, izaki humanoen garapena balioetan ere izan dadin. Erronkosok ez zeukan harrezkero interesik.

Erronkoso lakoak asko eta edonon dira. Euren gaineko teoriak zuzenak direla praktikan erakusten.

Guk etxera egin genuen: bata, nahi zituen argazkiekin; besteak, egun hark, agian, artikulua bat merezi zuela buruan. ●